

7. ΔΙΑΓΟΡΑΙ ΡΟΔΙΩΙ

ΠΥΚΤΗΙ

Στρ. α'.

Φιάλαν ὡς εἴ τις ἀφνειᾶς ἀπὸ χειρὸς ἐλών

ἔνδον ἀμπέλου καχλάζοισαν δρόσω

δωρήσεται

νεανία γαμβρῶ προπίνων οἴκοθεν οἴκαδε, πάγχρυσον, κορυφὰν
κτεάνων,

συμποσίου τε χάριν κᾶδός τε τιμάσαις ἑόν, ἐν δὲ φίλων

παρεόντων θῆκέ νιν ζαλωτὸν ὁμόφρονος εὐνᾶς·

Ἐπ. α'.

καὶ ἐγὼ νέκταρ χυτόν, Μοισᾶν δόσιν, ἀεθλοφόροις

ἀνδράσιν πέμπων, γλυκὺν καρπὸν φρενός,

ἰλάσκομαι,

Ἐπ. α'.

ἄλλοτε δ' ἄλλον ἐποπτεύει Χάρις ζωθάμιος ἀδυμελεῖ

θαμὰ μὲν φόρμιγγι παμφώνοισί τ' ἐν ἔντεσιν αὐλῶν.

Ἐπ. α'.

καὶ νυν ὑπ' ἀμφοτέρων σὺν Διαγόρᾳ κατέβαν, τὰν ποντίαν

ὑμνέων παῖδ' Ἀφροδίτας Ἀελίοιο τε νύμφαν, Ῥόδον,

εὐθυμάχαν ὄφρα πελώριον ἄνδρα παρ' Ἀλφειῶ

στεφανωσάμενον

αἰνέσω πυγμαῖς ἄποινα

καὶ παρὰ Κασταλία, πατέρα τε Δαμάγητον ἀδόντα Δίκᾱ,
 Ἄσϊας εὐρυχόρου τρίπολιν νᾶσον πέλας
 ἐμβόλω ναίοντας Ἄργείᾱ σὺν αἰχμᾶ.

Στ. β'.

ἐθελήσω τοῖσιν ἐξ ἀρχᾶς ἀπὸ Τλαπολέμου
 ξυνὸν ἀγγέλλων διορθῶσαι λόγον

Ἡρακλέως

εὐρυσθενεῖ γέννα. Τὸ μὲν γὰρ πατρόθεν ἔκ Διὸς εὐχονται· τὸ
 δ' Ἄμυντορίδαι

ματρόθεν Ἀστυδαμείας, ἀμφὶ δ' ἀνθρώπων φρασὶν ἀμπλακίαι
 ἀναρίθμητοι κρέμανται· τοῦτο δ' ἀμάχανον εὐρεῖν,

Ἄντ. β'.

ὅ τι νῦν ἐν καὶ τελευτᾶ φέρτατον ἀνδρὶ τυχεῖν.

καὶ γὰρ Ἀλκμήνας κασίγνητον νόθον

σκάπτω θενῶν

σκληρᾶς ἐλαίας ἔκτανεν Τίρυνθι Λικύμνιον ἐλθόντ' ἐκ θαλάμων
 Μιδέας

τᾶσδέ ποτε χθονὸς οἰκιστὴρ χολωθείς. αἱ δὲ φρενῶν ταραχαί
 παρέπλαγξαν καὶ σοφόν. μαντεύσατο δ' ἔς θεὸν ἐλθῶν.

Ἐπ. β'.

τῶ μὲν ὁ χρυσοκόμας εὐώδεος ἐξ ἀδύτου ναῶν πλῆον

εἶπε Λερναίας ἀπ' ἀκτᾶς εὐθὺν ἔς ἀμφιθάλασσον νομόν,

ἔνθα ποτὲ βρέχε θεῶν βασιλεὺς ὁ μέγας χρυσέαις νιφάδεσσι
πόλιν,

ἀνιχ' Ἀφάιστου τέχναισιν

χαλκελάτῳ πελέκει πατέρος Ἀθαναία κορυφὰν κατ' ἄκραν
ἀνορούσαισ' ἀλάλαξεν ὑπερμάκει βοᾶ.

Οὐρανὸς δ' ἔφριξέ νιν καὶ Γαῖα μάτηρ.

Στρ. γ'.

τότε καὶ φαισίμβροτος δαίμων Ὑπεριονίδας

μέλλον ἔντειλεν φυλάξασθαι χρέος

παισὶν φίλοις,

ὥς ἂν θεῶ πρώτοι κτίσαιεν βωμὸν ἐν ἄργεα, καὶ σεμνὰν θυσίαν
θέμενοι

πατρί τε θυμὸν ἰάναιεν κόρα τ' ἐγχειβρόμῳ. ἐν δ' ἀρετάν

ἔμβαλεν καὶ χάσματ' ἀνθρώποισι Προμαθέος Αἰδῶς·

Ἄντ. γ'.

ἐπὶ μὰν βαίνει τι καὶ λάθας ἀτέκμαρτα νέφος,

καὶ παρέλκει πραγμάτων ὀρθὰν ὁδόν

ἔξω φρενῶν.

καὶ τοὶ γὰρ αἰθόισας ἔχοντες σπέρμ' ἀνέβαν φλογὸς οὐ· τεύξαν
δ' ἀπύροις ἱεροῖς

ἄλσος ἐν ἀκροπόλει. κείνοις ὁ μὲν ξανθὰν ἀγαγὼν νεφέλαν

πολὺν ὕσε χρυσόν· αὐτὰ δέ σφισιν ὥπασε τέχνην

Ἐπ. γ'.

πᾶσαν ἐπιχθονίων Γλαυκῶπις ἀριστοπόνοις χερσὶ κρατεῖν.
 ἔργα δὲ ζωοῖσιν ἔρποντεσσί θ' ὁμοῖα κέλευθοι φέρον·
 ἦν δὲ κλέος βαθύ. δάεντι δὲ καὶ σοφία μείζων ἄδολος τελέθει.
 φαντὶ δ' ἀνθρώπων παλαιαί
 ῥήσιες, οὐπω, ὅτε χθόνα δατέοντο Ζεύς τε καὶ ἀθάνατοι,
 φανεράν ἐν πελάγει Ῥόδον ἔμμεν ποντίῳ,
 ἄλμυροῖς δ' ἐν βένθεσιν νᾶσον κεκρύφθαι.

Στρ. δ'.

ἀπεόντος δ' οὐτίς ἔνδειξεν λάχος Ἄελιου·
 καὶ ρά νιν χώρας ἀκλάρωτον λίπον,
 ἀγνὸν θεόν.
 μνασθέντι δὲ Ζεὺς ἄμπαλον μέλλεν θέμεν. Ἄλλά νιν οὐκ εἶασεν·
 ἐπεὶ πολιᾶς
 εἶπέ τιν' αὐτὸς ὄραν ἔνδον θαλάσσης αὐξομέναν πεδόθεν
 πολύβοσκον γαῖαν ἀνθρώποισι καὶ εὐφρονα μήλοισι.

Ἄντ. δ'.

ἐκέλευσεν δ' αὐτίκα χρυσάμπυκα μὲν Λάχεσιν
 χεῖρας ἀντεῖναι, θεῶν δ' ὄρκον μέγαν
 μὴ παρφάμεν,
 ἀλλὰ Κρόνου σὺν παιδὶ νεῦσαι, φαιεννὸν ἐς αἰθέρα νιν
 πεμφθεῖσαν ἑᾶ κεφαλᾶ
 ἔξοπίσω γέρας ἔσσεσθαι. τελεύταθεν δὲ λόγων κορυφαί
 ἐν ἀλαθείᾳ πετοῖσαι· βλάστε μὲν ἐξ ἀλὸς ὑγρᾶς

Ἐπ. δ'.

νᾶσος, ἔχει τέ νιν ὄξειᾶν ὁ γενέθλιος ἀκτίνων πατήρ,
 πῦρ πνεόντων ἀρχὸς ἵππων· ἔνθα Ῥόδῳ ποτὲ μιχθεῖς τέκεν
 ἑπτὰ σοφώτατα νοήματ' ἐπὶ προτέρων ἀνδρῶν
 παραδεξαμένους
 παῖδας, ὧν εἷς μὲν Κάμιρον
 πρεσβυτάτον τε Ἰάλυσον ἔτεκεν Λίνδον τ'· ἀπάτερθε δ' ἔχον,
 διὰ γαῖαν τρίχα δασσάμενοι πατρῷαν,
 ἀστέων μοῖραν, κέκληνται δέ σφι ἔδραι.

Στ. ε'.

τόθι λύτρον συμφορᾶς οἰκτρᾶς γλυκὴ Τλαπολέμῳ
 ἴσταται Τιρυνθίων ἀρχαγέτα,
 ὥσπερ θεῶ,
 μήλων τε κνισάεσσα πομπὰ καὶ κρίσις ἀμφ' ἀέθλοις. τῶν ἄνθεσι
 Διαγόρας
 ἔστεφανώσατο δῖς, κλεινᾷ τ' ἐν Ἰσθμῷ τετράκις εὐτυχέων,
 Νεμέᾳ τ' ἄλλαν ἐπ' ἄλλα, καὶ κρανααῖς ἐν Ἀθήναις.

Ἄντ. ε'.

ὅ τ' ἐν Ἄργει χαλκὸς ἔγνω νιν, τά τ' ἐν Ἀρκαδίᾳ
 ἔργα καὶ Θήβαις, ἀγῶνές τ' ἔννομοι
 Βοιωτίων
 Πέλλανά τ' Αἰγινά τε νικῶνθ' ἑξάκις· ἐν Μεγάροισιν τ' οὐχ
 ἕτερον λιθίνα

ψᾶφος ἔχει λόγον. ἄλλ' ὦ Ζεῦ πάτερ, νώτοισιν Ἄταβυρίου
μεδέων, τίμα μὲν ὕμνου τεθμὸν Ὀλυμπιονίκαν

Ἐπ. ε'.

ἄνδρα τε πύξ ἀρετὰν εὐρόντα, δίδοι τέ οἱ αἰδοίαν χάριν
καὶ ποτ' ἀστῶν καὶ ποτὶ ξείνων· ἐπεὶ ὕβριος ἐχθρὰν ὁδὸν
εὐθυπορεῖ, σάφα δαεῖς ἅ τε οἱ πατέρων ὀρθαὶ φρένες ἐξ
ἀγαθῶν

ἔχρεον. Μὴ κρύπτε κοινόν

σπέρμ' ἀπὸ Καλλιάνακτος· Ἐρατιδᾶν τοι σὺν χαρίτεσσιν ἔχει
θαλίας καὶ πόλις· ἐν δὲ μιᾷ μοίρᾳ χρόνου
ἄλλοτ' ἄλλοῖαι διαιθύσσοισιν αὖραι.